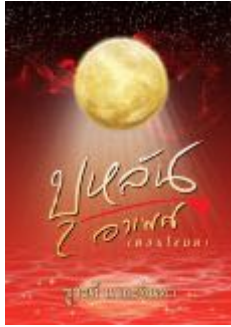


www.puendee.com



นวนิยายไทย

พู่เอ็นดี อาเฟศ • ชวงส์ ฉายะจินดา

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ : สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๘

พิมพ์ครั้งที่ ๓-๔ : สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์ พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๖

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : สำนักพิมพ์ดับเบิลยูนิอัน พ.ศ. ๒๕๔๘

พิมพ์ครั้งที่ ๖ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ธันวาคม ๒๕๕๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : สุริยาทิศ โพธิ์ประสิทธิ์

ราคา : ๒๓๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ชวงส์ ฉายะจินดา.

พู่เอ็นดี อาเฟศ.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๓๓๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-606-0

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชชน์ ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงศ์ คงใจ สุหรรษา เสดตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

บุหลันอาเทศ เดิมเรื่องนี้ใช้ชื่อ ‘ดอนโฆมด’ และผู้เขียนใช้นามปากกาว่า กล้วยไม้ ณ วังไพร ซึ่งท่านจะได้อธิบายถึงการใช้ชื่อเรื่องนี้อย่างละเอียดในคำนำของท่านต่อไป ทางสำนักพิมพ์เองก็พอใจกับชื่อบุหลันอาเทศมาก เพราะฟังดูโรแมนติกมากกว่า ไม่น่ากลัวเหมือนดอนโฆมด อีกประการหนึ่งคือเรื่องลึกลับแนวโรแมนติกทั้ง ๔ เรื่องที่ผู้เขียนเขียนไว้ เมื่ออ่านชื่อต่อกันทีละเรื่องแล้วฟังคล้องจองไพเราะอีกทางหนึ่งดังนี้ คือมณีนมระ พระจันทร์แดง แรงอาถรรพณ์ และบุหลันอาเทศ

เรื่อง บุหลันอาเทศ หรือดอนโฆมด เป็นเรื่องน่าติดตามตรงที่ไม่ได้เน้นความน่ากลัวแบบผีสิง แต่เป็นความน่ากลัวของมนุษย์ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นญาติแท้ๆที่จมอยู่ในความโลภ จนสามารถเบียดเบียนลูกหลานและทำร้ายได้อย่างไม่กลัวเกรงบาปกรรม ผู้เขียนเติมเต็มความรักของพระ-นางให้มีความน่ารัก น่าสนใจ ตามเหมาะสมตามควรในยุคสมัยนั้น ทำให้เจตสีของความลึกลับดูสว่าง สดใสนั่น

หวังว่าทุกท่านคงชอบ และรู้สึกสนุกสนานตามอรรถรสของนวนิยายแนวนี้ โปรดเตรียมพบผลงานเรื่องที่ ๔ คือ แรงอาถรรพณ์ จากสำนักพิมพ์เพื่อนดีในอีกไม่นานเกินรอ

คำนำ

ชวงศ์ ฉายะจินดา

ผู้เขียนเขียนนวนิยายลึกลับโรแมนติก ๔ เรื่อง ได้แก่

๑. พระจันทร์แดง ในนามปากกา ชวงศ์ ฉายะจินดา ลงตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารเดลิเมล์วันจันทร์ ระหว่างปีพุทธศักราช ๒๕๑๑-๒๕๑๓

๒. ดอนโขมด หรือ บุษบันอาเพศ ในนามปากกา กล้วยไม้ ณ วังไพร ลงตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารดวงดาว ระหว่างปีพุทธศักราช ๒๕๑๓-๒๕๑๔

๓. อสรพิษดำ ในนามปากกา อมฤตกร ลงตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารแม่ศรีเรือน ระหว่างปีพุทธศักราช ๒๕๑๔-๒๕๑๕ และพิมพ์ซ้ำเป็นตอนๆ อีกครั้งในนิตยสารสกุลไทยรายสัปดาห์ ระหว่างปีพุทธศักราช ๒๕๔๐-๒๕๔๑ ในชื่อ แรงอาถรรพณ์ ในนามปากกา ชวงศ์ ฉายะจินดา

๔. โปงมฤตยู ในนามปากกา กล้วยไม้ ณ วังไพร ลงตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารแม่ศรีเรือน ระหว่างปีพุทธศักราช ๒๕๑๓-๒๕๑๕ และพิมพ์ซ้ำเป็นตอนๆ อีกครั้งในนิตยสารศรีสยาม ในชื่อ มณีมรณะ ในปีพุทธศักราช ๒๕๔๑-๒๕๔๒ ในนามปากกา ชวงศ์ ฉายะจินดา

อนึ่ง ผู้เขียนมีนามปากกาทั้งหมด ๘ นามปากกา ได้แก่ กรทอง, กล้วยไม้ ณ วังไพร, แก้วเจียรไน, ชวงศ์ ฉายะจินดา, ทวีธา, เทิดพงษ์, ปรกษาแก้ว และอมฤตกร จนกระทั่งปีพุทธศักราช ๒๕๒๑ จึงหยุดใช้นามปากกา ๖ นามปากกา คงเหลือใช้เพียงนามปากกา ชวงศ์ ฉายะจินดา และทวีธา ซึ่งใช้ในการพิมพ์รวมเล่มมาจนถึงปัจจุบัน

ถึงแม้นวนิยายทั้ง ๔ เรื่อง จะมีกลิ่นอายนมนเอยอยู่บ้าง แต่ก็ปรับให้กลมกลืนกับบรรยากาศและความเชื่อไทยๆ ถือเป็นนวนิยายชุดที่ได้รับการต้อนรับจากนักอ่านเป็นอย่างดีตลอดมา เห็นได้จากการพิมพ์รวมเล่มหลาย

ครั้ง และนำไปสร้างเป็นละครวิทยุ ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์

ในการพิมพ์รวมเล่มนวนิยายเรื่อง ดอนโฆมด ครั้งที่ ๖ โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดีนี้ ผู้เขียนเห็นว่าชื่อเดิมเป็นชื่อที่ล้าสมัยและน่ากลัว จึงขอเปลี่ยนเป็น ‘บุหลันอาเพศ’ เพื่อให้ชื่อคล้องจองกับนวนิยายอีก ๓ เรื่อง คือ พระจันทร์แดง แรเงาอภรรพณ์ มณีมรณะ และบุหลันอาเพศ ผู้เขียนยังเห็นว่าชื่อเรื่องใหม่สื่อความหมายของเรื่องได้ชัดเจนกว่า เพราะ ‘บุหลัน’ หมายถึง พระจันทร์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสองสิ่งซึ่งสอดคล้องกัน สิ่งแรก คือ เวลา กลางคืน ที่เกิดเหตุการณ์ร้ายอันน่าสะพรึงกลัวขึ้นที่ดอนโฆมด สิ่งที่สอง คือ ผู้หญิงสวยงามประดุจดวงจันทร์ ซึ่งก็คือนางเอกของเรื่องผู้งดงามบริสุทธิ์แต่อาภัพ เมื่อทั้งสองสิ่งเกิด ‘อาเพศ’ จนพระเอกต้องเข้าไปพิสูจน์และแก้ไข ด้วยความสามารถ สติปัญญาและรักแท้

นวนิยายเรื่องนี้ผสมผสานแนวคิด ๓ ประการไว้ด้วยกันคือ

ประการแรก ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจมาจากวรรณคดีไทยเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี คือ พิกุลทอง เป็นละครนอกหนึ่งใน ๑๔ เรื่อง ที่นิยมนำมาเล่นกันมากเรื่องหนึ่งตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา ปัจจุบันยังพบว่ามีต้นฉบับหนังสือตัวเขียนที่เหลือรอดจากการถูกพม่าทำลายเก็บรักษาไว้อยู่ที่หอสมุดแห่งชาติเป็นสมุดข่อยสีขาว

ส่วนเรื่องนางพิกุลทองต่อจากสำนวนเดิมที่เป็นการผจญภัยยืดยาวถึงรุ่นลูกนั้น มาจากกลอนอ่านสำนวนของนายบุศย์ รจนา จัดพิมพ์โดยโรงพิมพ์วัดเกาะราวปีพุทธศักราช ๒๔๓๓ ในรัชสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งนายบุศย์ได้นำนิทานไทยครั้งสมัยกรุงศรีอยุธยามาแต่งสำนวนใหม่เป็นกลอนอ่าน หรือกลอนสวดอยู่หลายเรื่อง เช่น แก้วหน้าม้า, จันทโครพ และสุวรรณหงส์ เป็นต้น

เนื้อเรื่องกล่าวถึงนางพิกุลทองซึ่งเป็นธิดาของท้าวแสนนุราชและพระมเหสีนางพิกุลจันทรา ผู้ครองเมืองสันทบุรี นางเอกของเรื่องคือนางพิกุลทองจะมีดอกพิกุลร่วงจากปากเวลาพูด แต่ชะตากรรมเลวร้ายถูกสาปเป็นชะนีโดย

นางยักษ์กาขาว ดังในบทละครนอก เรื่องพิกุลทองตอนที่ว่า

ดีแล้วสาปด้วยเวทของยักษ์
ให้มึงเป็นชะนีไปอยู่ป่า
ต่อได้เลือดกุมมาทา
กายาจึงจะคืนสมประดี

ประการที่ ๒ ผู้เขียนต้องการใช้ฉากชนบทไทย เขียนเรื่องลึกลับ โรแมนติก จึงได้สร้างหมู่บ้านดอนโขมดขึ้นมา ตามชื่อผีโขมด ซึ่งมาจาก ภาษาเขมร (โขมจ) ซึ่งเป็นชื่อผีประเภทหนึ่งในพวกผีกระสือหรือผีโพง เห็นเรื่องแสงในเวลากลางคืน ทำให้คิดว่ามีคนถือไฟอยู่ข้างหน้า แต่พอเข้าไปใกล้ ก็หายไป ดอนโขมดเป็นหมู่บ้านห่างไกลอยู่ในป่า ทั้งชื่อและที่ตั้งช่วยสร้าง บรรยากาศลึกลับซับซ้อนเหมาะกับเนื้อเรื่อง

ประการที่ ๓ ผู้เขียนใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์ประกอบกับจินตนาการและความเชื่อสร้างตัวละครลึกลับที่ทั้งลึกลับ น่ากลัว และน่าสงสารไปพร้อมๆ กัน

ส่วนผสมทั้ง ๓ ประการนี้จึงเกิดเป็นนวนิยายที่มีความแปลกใหม่ในสมัยก่อน ทั้งยังเคยสร้างเป็นภาพยนตร์ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๖ แสดงนำโดยดาราคู่ขวัญในสมัยนั้น คือ สมบัติ เมทะนี และ เพชรา เชาวราษฎร์ ก็ได้รับเสียงตอบรับจากผู้ชมเป็นอย่างมาก

แม้นวนิยายเรื่องนี้เขียนมาสี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ก็ได้รับความนิยมเสมอมา เห็นได้จากการพิมพ์รวมเล่มหลายครั้ง อาจเป็นเพราะนักอ่านชอบเรื่องราวลึกลับแต่ก็ไม่ทิ้งความโรแมนติก ซึ่งเป็นตราประทับของผู้เขียนตลอดมา ยิ่งในปัจจุบันเรื่องทำนองนี้กลับมาอยู่ในกระแสอีกครั้ง ทั้งเรื่องของแวมไพร์ มนุษย์หมาป่า แม่มด ซอมบี้ รวมไปถึงตัวประหลาดต่างๆ ผู้เขียนหวังว่าเรื่องลึกลับกลิ่นอายไทยๆ พร้อมชื่อใหม่ ‘บุหลันอาเพศ’ นี้ จะได้รับการต้อนรับจากนักอ่านที่รักเหมือนเช่นเคย

ถ้าหากการตั้งชื่อเรื่องใหม่นี้ ไม่เป็นที่พึงพอใจของท่านผู้อ่านด้วยประการ
ใดแล้ว ผู้เขียนหวังว่าคงจะได้รับการอภัย

รัฐวิคตอเรีย นครเมลเบิร์น ออสเตรเลีย

วันศุกร์ที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘

๑๐:๒๐:๔๕ น.

บุหลันอาเพศ

ชวงศ์ นายะจินดา

๑

เสียงเคาะประตูห้องทำงานของหัวหน้าแผนกค้นคว้าทางชีววิทยาทำให้ มรุต ฤทธิรงค์เงยหน้าขึ้นจากรายงานฉบับหนึ่ง มือเสยผมดกดำที่ลงมา ปรกหน้าจนเกือบจะปิดลิ้วเข้มของเขา

“เชิญ”

ประตูเปิดออก หนุ่มใหญ่ร่างอ้วนเตี้ย ใบหน้ากลม สีระชะเถิก สวม แวนตาอันใหญ่เดินเข้ามา พอเห็นวัตถุที่อยู่ในมือของเจ้าของห้องก็ทักขึ้น

“เฮ้ย! รุต ล้ออ่านรายงานฉบับนั้นแล้วใช่ไหม?”

“รายงานฉบับไหน?” มรุตเลิกคิ้ว รอยยิ้มขันๆ ปรากฏในดวงตาดำเข้มของเขา

“ก็ฉบับที่อยู่ในมือลื่อนะซี อ้าวก็ได้รับฉบับหนึ่งเหมือนกัน จำกระดาศ ไปได้”

“อ้อ! กำลังอ่านได้ครึ่งเดียว อ่านแล้วขันจริงๆ ให้ตาย” มรุตยื่นรายงาน ที่พิมพ์ด้วยกระดาษสีเทาแปลกตาให้ผู้มาใหม่ แต่เขากลับผลักมือเสย ทิ้งตัว ลงนั่งตรงข้ามโต๊ะ

“เฮ้ย! อ้าวอ่านตั้งสองเที่ยวแล้ววะ”

“แล้วลือว่าไง เชียร์ หัวเราะแทบตายรีเปล่า?”

“เที่ยวแรกอ้าวหัวเราะ แต่เที่ยวที่สองหัวเราะไม่ออกเว้ย” เชียร์ว่า พलग ใช้นิ้วเกาหน้าผากอันเป็นมันใสของเขา

“อ้าว! ไหงั้น” มรุตเลิกคิ้วอีก กลับก้มลงอ่านรายงานฉบับนั้นต่อ จนจบ แต่ด้วยท่าทางไม่แสดงว่าสนใจนัก

“เรื่องตลกแท้ๆ นี่ต่อให้อ้าวอ่านอีกห้าเที่ยว อ้าวก็เห็นจะต้องหัวเราะทั้งห้าเที่ยวเหมือนกัน”

“ไ้อ้บ้า!” เชียร์ ปัญญากุล ปั่นหน้ายักษ์

“ลงวัวควายมันล้มตายกันวันละห้าตัวสิบตัวยังงี้ละก็ มันไม่ขันแล้วเว้ย ลื้อนี่คุมั่งเป็นไรว่า อีกซักครึ่งปี คนแถวนั้นจะเอาอะไรกินกันเข้าไป เวลานี้ มันก็จะอดจะตายกันอยู่แล้ว”

“อ้าวไม่ได้ขันเรื่องวัวควายตายซักหน่อย แต่อ้าวคิดว่ามันตายเพราะโรคระบาด ไม่ใช่ตายเพราะโดนไอ้ตัวสัตว์ประหลาดอะไรที่ไหนดูดเลือดเอาหรือก” มรุตตอบแกมหัวเราะ สายตายังคงจับอยู่ที่รายงานฉบับนั้น ตอนหนึ่งของรายงานฉบับนั้นมีข้อความว่า

...จากรายงานที่ได้รับจากชาวบ้านแถบนั้น มีผู้เห็นสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง รูปลักษณะเหมือนลิงขนาดใหญ่ ขนสีดำสนิทกลิ่นกับความมืด เจ้าสัตว์ตัวนี้จะลอบเข้ามากัด ดูดเลือดสัตว์เลี้ยงของชาวบ้านในตอนกลางคืนเป็นประจำ ทำให้สัตว์เหล่านั้นล้มตายลงเป็นอันมาก จากสถิติปรากฏว่าสัตว์เลี้ยงประเภทวัวควายของชาวบ้านตายประมาณวันละสามสี่ตัวทุกวัน หลังจากทีสัตว์ประหลาดตัวนั้นปรากฏตัวขึ้น หลายครอบครัวต้องอพยพย้ายที่อยู่ทิ้งที่ทำกินของตัวเองไป...

ชายหนุ่มหันไปทางสหายของเขา พลังเหวี่ยงรายงานฉบับนั้นลงตรงหน้า

“ถามจริงๆ เอะวะ เขียร ลื้อเชื่อเรื่องไอ้สัตว์ประหลาดตัวนี้ด้วยอะ?”

เขียรส่ายหน้า ดวงตาสุขุมของเขามองผ่านแว่นมาจับอยู่ที่รายงานฉบับนั้นอีก

“อ้าวก็ไม่ต้องเชื่อ แต่ก็ไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นเรื่องเหลวไหลเสียทีเดียว เพราะชาวบ้านก็เห็นกันตั้งหลายคน”

“ถ้ามันมีตัวตนจริงๆ ละก็ อ้าวอยากรู้ว่าพวกชาวบ้านจะปล่อยมันไว้ทำเจ้าอะไร ทำไมไม่ยิงทิ้ง หรือจับมันขังไว้ละ ปล่อยให้มันออกฤทธิ์ออกเดชอยู่ทำไม?”

“ปู้โธ่! รุตเอ๊ย ก็รายงานเขาก็บอกอยู่นี่ไง ว่าพวกชาวบ้านพยายามจะยิงมันแต่ก็ไม่ถูก ถึงได้เชื่อว่ามันเป็นผี”

มรุตส่ายหน้า อดหัวเราะไม่ได้

“ผีเอะอะไรที่ไหน? ลื้อก็พลอยเป็นไปด้วย เสียแรงเป็นตั้งหัวหน้า

แผนกสำรวจ นี่เว้ย! อ้าวจะบอกอะไรให้ ไอ้ที่พวกชาวบ้านยังไม่ถูก ก็เพราะเหตุที่มันไม่มีตัวตนนะซี พวกนั้นจี้ขลาดตาขาวกันไปเองแท้ๆ”

เธียรเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ มองดูสหายนุ่มซึ่งเคยร่วมมือกันทำงาน โดยใกล้ชิดมาหลายครั้งอย่างพินิจ

“อ้าวไม่เชื่อว่าชาวบ้านจะจี้ขลาดตาขาวเหมือนกันเสียทุกคน มันต้องมีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ในเรื่องนี้”

“เออ! พูดยังงี้ค่อนข้างน่าพิงหนอย อี้ก็กว้างนั้นเหมือนกัน มันต้องมีอะไรซักอย่างเป็นสาเหตุให้เกิดเป็นโรคระบาดสัตว์ขึ้น มันอาจจะมึนหนองน้ำเป็นพิษ หรือหญ้าบางอย่างเป็นพิษ หรือมีเชื้อแบคทีเรียอะไรสักอย่างละน่า”

เธียรหยิบรายงานฉบับนั้นมาเปิดหน้าสุดท้าย ชูให้ดู

“นี่เป็นรายงานของสัตวแพทย์ประจำตำบล เขาบอกว่าสัตว์ที่ตายทุกตัวจะมีรอยเขียวที่บริเวณท้องซึ่งเป็นเนื้ออ่อนไม่มีขน มีเลือดแห้งเกรอะกรังอยู่ตรงรอยเขียวนั้นด้วย แต่ตามตัวไม่มีรอยแผลเลยแม้แต่หยด”

มรุตก้มลงอ่านต่อจากนั้น

...จากบาดแผลที่ท้องของสัตว์เหล่านั้น ทางกรมแพทย์ลงความเห็นว่าจะไม่สามารถทำให้สัตว์เหล่านั้นเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ แต่ปรากฏว่า สัตว์ทุกตัวที่มีบาดแผลชนิดนั้นต้องถึงแก่ความตาย และผิวหนังจะกลายเป็นสีเขียวเหมือนโลหิตเป็นพิษ...

ชายหนุ่มผงตามองที่ภาพถ่ายที่แนบมากับรายงานฉบับนั้น

“อ้าวอยากจะรู้อจริงๆ ว่าไอ้รอยเขียวนะมันเขียวอะไรแน่ ดูรูปที่ถ่ายแนบมาก็ไม่ได้เรื่อง”

“เพราะเหตุนี้ซี เขาถึงได้เชิญตัวเราไปช่วยเขาสอบสวนทางโน้น”

มรุตยกไหล่ พยักหน้าไปทางแฟ้มเอกสารอีกสองสามปีกบนโต๊ะของเขา

“อ้าวไม่ใช่สักสิบนี้หว่า งานทางนี้ก็ยังสุ่มอยู่บนกบาลอ้าวตั้งกองพะเนินนี่ไง”

“แต่อ้าวมันนักสำรวจจะ พอได้ข่าวว่าที่ไหนเขามีเรื่องอะไรแปลกๆ ละก็

ใจมันคึกคักอยากจะไปสำรวจเสียจริง”

“ก็ไปซี้ ใครเขาว่าอะไร”

“ไปซี้เนะไม่ไปแน่ อ้าวไปแล้วต้องอยู่รอด ไม่ซี้แน่ มือซันอ้าวแล้วเว้ย”

เธียรยักคิ้ว วางหน้าภาคภูมิ

“เออวะ อ้าวขอเอาใจช่วยให้ลื้อไปได้ ได้เรื่องกลับมา”

“ฮ้า! พุดแบบนี้เก๊าะแสดงว่าลื้อไม่ไปด้วยนะซี”

“อ๊วบอกแล้วว่าอ๊วมึงานเยอะ”

“แต่งงานทางโน้นสำคัญกว่า นารุตน่า”

“ลื้อเอาอะไรมาวัดว่าอันไหนสำคัญอันไหนไม่สำคัญ?”

“อ๊วไม่รู้ละ อ๊วอยากให้ลื้อไปด้วยนี่ คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย นารุตน่า” เธียรลงทุนออก

มรุตหัวเราะ ยังไม่ทันตอบอย่างไร เสียงเคาะประตูกึ่งจั้นอีก

“เชิญ”

ประตูเปิดออก นักการประจำสำนักงานนำรายงานอีกฉบับหนึ่งมาน้อมตัวส่งให้ชายหนุ่ม

“ขอบใจ” มรุตรับไว้ แล้วก็อุทานจั้น

“มาอีกแล้ว รายงานจากหมู่บ้านดอนโฆมด อิมม! ชื่อเสียงมันก็น่าจะมี ผีมีสาางอยู่หรอกนะ”

“เปล่า โฆมดไม่ได้แปลว่าผี ก่อนจะมาหาลื้อ อ๊วลองสำรวจประวัติของหมู่บ้านดอนโฆมดนี่ก่อนแล้ว แต่ก่อนแถบนั้นเป็นที่ลุ่ม ชาวบ้านใช้เรือรูปร่างแปลก หัวท้ายงอนเหมือนเรือกัญญา เขาเรียกว่าเรือโฆมด” เธียรเล่าซ้ำๆ

“เดิมเคยเป็นที่ลุ่ม แล้วโฆมดกลายเป็นที่ดอนไปได้ละ?” มรุตถาม แต่สายตายังคงจับอยู่ที่รายงานฉบับใหม่

“อ้าว! ก็กระแสน้ำมันเปลี่ยนทางไปนะสิ เขาเลยเรียกว่าดอนโฆมดเรื่อยมา แต่ก็ไม่เคยได้ยินว่าเคยมีผีมีสาางอะไร นอกจากไ้รายงานฉบับนั้นเออ! ฉบับใหม่นี้เขาว่ายังไม่มั่งละ”

สีหน้าของมรุตขริมไป ยื่นรายงานให้เพื่อนดู

“ฉบับใหม่นี้รายงานว่ามีคนตายรายหนึ่งแล้ว”

“หนักข้อยังงั้นเชียวหรอ?” เขียรคว่ำมาอ่านอย่างใส่ใจยิ่ง
มรุตส่ายหน้า

“ในรายงานไม่ได้บอกว่าไอ้สัตว์ประหลาดตัวนั้นมันไปกัดท้องคนเข้า
หอรอกนะ เป็นแต่ชาวบ้านเคราะห์ร้ายคนนั้นไปเอาเนื้อหมูที่ถูกกัดตายมากิน
ก็เลยพลอยตายไปด้วย”

“บูโธ! นั่นมันนี่ก็ยังงៃของมันนะ กินหมูเป็นโรคก็ได้”

“คนถึงฆาต” มรุตว่า “หรือไม่ก็ยังไม่รู้เรื่องโรคระบาดสัตว์กับใครเขา
นึกว่าหมูของตัวเป็นลมตาย ก็เลยกินเข้าไป”

เขียรวางรายงาน ขยับตัวลุกขึ้น

“อ้าวเห็นจะต้องไปแน่ อยู่ไม่ไหวแล้วจริงๆ เดี่ยวอ้าวจะทำหนังสือขออนุมัติ
เจ้านาย จะต้องวิ่งเองด้วย ชินส่งตามระเบียบ อีกปีหนึ่งก็ยังไม่ไป”

มรุตทรงตัวขึ้นนั่งตรง

“อ้าววิ่งคนซี”

“ฮ้า!” เขียรหันขวับมา ขยับแว่น “ลื้อจะไปด้วยหรอ?”

“ถ้าลื้อต้องการเพื่อน” มรุตตอบขริมๆ

เขียรคว่ำมือเพื่อนเขย่าแรงๆ

“แน่ละเว้ย อ้าวต้องการเพื่อน และเพื่อนที่อ้าวต้องการที่สุด ก็คือลื้อ
ขอให้รู้ไว้”

“ขอบใจ” มรุตยิ้ม

“ทีแรกอ้วนก็ว่าลื้อไม่สนเสียอีก นี่ลื้อนี่ก็ยังงៃถึงคิดจะไปด้วย” เขียร
ยังไม่วายสงสัย

“อ้าวเพิ่งนึกสนใจตอนที่เห็นว่ามีคนตายนี่แหละ เรื่องนี้มันคงไม่ใช่เรื่อง
เล่นๆ เสียแล้ว” มรุตตอบตรงๆ

เขียรพยักหน้า ตบไหล่เพื่อนก่อนข้างแรง

“นั่นซิ ถ้าพวกเราในกรุงทำเป็นไม่สนใจสวัสดิภาพของชาวบ้านนอก

ละก็ บางทีถ้าโรคนี้นั้นลูกกลมใหญ่โตขึ้น มันอาจจะกินวงกว้างเข้ามาถึงในกรุงก็ได้ จริงไหม?”

* * *

เสียงหวูดรถไฟดังแหลมก้อง ก่อนที่ขบวนรถจะแล่นช้าลงทุกทีๆ กระทั่งจอดสนิทลงที่สถานีเล็กๆ แห่งหนึ่ง ชายหนุ่มในเครื่องแบบตรวจการสีกาก็แต่มิได้ติดบาเครื่องหมายลำดับชั้นข้าราชการชะโงกหน้าต่างออกไปมองชื่อสถานี แล้วก็หันมาบอกเพื่อนร่วมงานผู้มีวัยสูงกว่าไม่เกินห้าปี

“สถานีภูตคาม ชื่อน่ากลัวจริงวะ เชียร์”

“ใช่แล้ว สถานีนี้แหละที่เราจะต้องลง” เชียร์ลุกขึ้นคว้ากระเป๋าเดินทางใบเล็กๆ ของเขาลงจากชั้นวางของ

มรุตทำตามพลางบ่นว่า

“อ้าว! ไหนว่าจะไปดอนโฆมดล่ะ?”

“เฮ้ย! ดอนโฆมดไปรถไฟได้เมื่อไหร่ ต้องต่อรถจิปหรือเกวียน หรือไม่กี่...ดิน” เชียร์กล่าวตอท้ายด้วยเสียงกลัวหัวเราะ ครั้นเห็นสหายหนุ่มชะงัก ทำท่าจะหันหลังกลับ เขาก็คว้าคอกระโดดลงจากบันไดรถไฟด้วยกันเป็นขณะเดียวกับที่รถไฟค่อยๆ เคลื่อนจากสถานีอย่างช้าๆ

“เกือบไม่ได้ลงแล้วไหมล่ะ?”

“ภูตคาม” มรุตเงยหน้าขึ้นมองชื่อสถานีอีกครั้ง แล้วก็หันมามองหน้าเพื่อน

“แปลว่าบ้านผี งั้นใช่ไหม เชียร์?”

“เปล่า ไม่ใช่แปลว่าบ้านผี ภูตคามแปลว่าไม่ทิ้งอกเป็นตันแล้วตั้งหาก”

มรุตยิ้ม

“อืมม! เชียร์ ลือนี้มันนักปราชญ์สมชื่อแท้ๆ เชียวนะ”

“ไม่ต้องขอ” เชียร์โบกมือ เหลียวซ้ายแลขวา

“เอ๊ะ! นั่นคือมองหาอะไร?” มรุตทักขึ้น

“อืวกำลังจะใช้ความเป็นปราชญ์ชมองใสของอ้วพาทัวไปให้ถึงดอนโฆมดให้ได้โดยไม่ต้องเดินนะซีเว้ยพรรคพวก”

๒

มรุตเหลียวมองไปรอบตัว สถานีภูตคามนั้นเป็นสถานีเล็กๆ ตั้งอยู่ท่ามกลางวงล้อมของภูเขา แสงแดดยามบ่ายทอดจับทิวเขาสีม่วงแกมครามที่ทอดโค้งอยู่โดยรอบ ทำให้เกิดเป็นเงาสลับซับซ้อน พอร์ทัลไฟเคลื่อนจากไปแล้ว ชายหนุ่มทั้งสองก็รู้สึกเหมือนตกอยู่ในโลกแคบๆ โลกหนึ่ง โดยที่หมดหนทางจะออกไปติดต่อกับโลกภายนอก

มีแต่เขาเพียงสองคนเท่านั้นที่ลงจากรถที่สถานีนี้ คนที่มาขึ้นรถที่สถานีนี้ก็ไม่มีสักคน จึงดูคล้ายกับเป็นสถานีร้างปราศจากผู้คน เขียรเดินนำหน้าสหายหนุ่มตรงเข้าไปที่ออฟฟิศนายสถานี

พอโผล่หน้าเข้าไป ก็เห็นนายสถานีชายร่างใหญ่ในเครื่องแบบสีทากิ่งโงกอยู่คนเดียว

“ขอโทษครับคุณ”

เสียงค่อนข้างห้าวของเขียรทำให้เขาสะดุ้ง ลืมตาขึ้น

“ว่าอะไรครับ?”

“ผมอยากจะขอความช่วยเหลือนิดหน่อยครับ” เขียรตอบอย่างขี้อายพยายามจะปรับบรรยากาศที่ซึมเซานั้นให้แจ่มใสขึ้น

“ยินดีครับ” เขาตอบตามมารยาท แต่อันที่จริงนายสถานีวัยกลางคนก็รู้สึกดีใจอยู่เหมือนกันที่มีคนมากระตุ้นเตือนให้แกตื่นจากความฝันอันน่ากลัวถึงเหตุร้ายที่กำลังแผ่เข้ามาใกล้หมู่บ้านนี้เข้าทุกที

“เราสองคนมาจากกรุงเทพฯ ครับ กำลังจะเดินทางไปดอนโขมดเพื่อช่วยปราบโรคภัยที่กำลังระบาดอยู่ที่นั่น ผมอยากจะถามว่าทางสถานีอนามัยที่ดอนโขมดได้ส่งใครมารับเราหรือเปล่า?”

“อ้อ!” เขากะพริบตาสองสามที มองหน้าชายหนุ่มทั้งสองด้วยสายตาแจ่มใสขึ้น

“คุณสองคนทำจะเป็นสัตวแพทย์”

“มิได้ครับ เราเป็นนักสำรวจและนักชีววิทยาคับ ถูกส่งมาทำงานร่วมกับสัตวแพทย์ที่ดอนโขมด”

“อ้อ! ดีจริง ผมกำลังเป็นหวงหมูในคอกที่บ้านอยู่ทีเดียว มันกำลังมีลูกอ่อนน่ารักตั้งหกตัวนะครับ” เขาสายหน้า

“ถ้ามันโดนไอโรควเรนั่นเล่นงานล่ะก็ ผมเห็นจะต้องย้ายบ้านแน่”

มรุตยิ้ม

“เราจะพยายามจนสุดความสามารถที่จะค้นให้พบสาเหตุของโรค และระงับการแพร่เชื้อของมันให้ได้โดยเร็วที่สุด”

“ครับ ผมดีใจที่รู้อย่างนี้”

เชียรกระแอม ยิ้มขึ้นๆ

“แต่เราคงจะทำอะไรไม่ได้เลย ถ้าเราไม่สามารถจะไปถึงดอนโขมดได้ ผมคิดว่าทางโน้นคงจะส่งคนมารับเรา”

“อ้อ! มีครับ คนที่ส่งมานะ แต่พอดีทางบ้านเขามาส่งข่าวว่า ลูกวัวที่บ้านเขาก็โดนไอโรควายร้ายนั่นเข้าตัวหนึ่งแล้ว เขาก็เลยรีบกลับไปบ้าน เห็นบอกไว้ว่าจะพยายามรีบมารับคุณสองคนโดยเร็วที่สุดเชียวครับ”

เชียรยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“จวนจะห้าโมงแล้ว ซ้าอีกนิดเดียวก็ค่ำ”

มรุตมองสบตาเพื่อน

“เราหารถจากที่นี่ไปเองไม่ได้หรอก เชียร”

“อ้อ! กว่าจะไม่ปลอดภัยนะซี เรามั่นไม่ใช่คนถีนี่ ไม้รู้จักทาง” เชียรตอบแต่กระนั้นเขาก็หันไปทางนายสถานี

“คุณคิดว่าเราพอจะหารถจากที่นี่ไปดอนโขมดเองได้ไหมครับ”

เขาสายหน้า

“รถแถวนี้หายากครับ มีแต่สามล้อ แต่นั่นไม่สำคัญ มันสำคัญอยู่ที่ว่าระยะนี้ไม่มีใครยอมเดินทางไปดอนโขมดหรอกคุณ กลัวไปแล้วไม่ได้กลับ”

อาคันตุกะหนุ่มทั้งสองมองสบตากันเอง

“ว่าไง เชียร์”

“จะว่าไง แบบนี้เราเกาะต้องรอนะซี” ชายหนุ่มร่างอ้วนยักษ์ไหล่ ควัก ผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อที่ซึมอยู่บนศีรษะเดิกๆ ของเขา

“เฮ้อ! ร้อนจริงแะแฉนี้”

“อีกประเดี๋ยวก็หนาวครับ” นายสถานีว่า จั๊นนักราดไปยังทิวเขาที่ล้อม บริเวณสถานีอยู่

“แถบภูเขาอย่างนี้ พอเย็นลงหน่อย แดดหมดละก็ หนาวเขือกถึง กระดุกเลยครับ”

“แล้วที่ดอนโขมดล่ะครับ อากาศเป็นไง” มรุตถาม

“โอ๊ย! ที่ดอนโขมดยิ่งร้าย ยิ่งกับทะเลทรายแะแะครับ กลางวันร้อนจัด กลางคืนหนาวจัด ไม่ค่อยมีใครชอบอยู่แฉนั้นหรอกครับ ยิ่งมาเกิด เรื่องโรคระบาดสัตว์ขึ้นอีก พวกชาวบ้านยิ่งอพยพหนี อีกหน่อยเถอะ แฉ ดอนโขมดจะกลายเป็นเมืองร้าง”

สองหนุ่มชาวกรุงหันมามองสบตากันแล้วก็ถอนใจ มรุตเอ่ยขึ้นกับเพื่อนของเขา

“ไปหากาแฟกินกันก่อนดีกว่านะ เชียร์ เผื่อรถมารับช้าจะได้มีอะไร รองท้องไว้ก่อน”

เชียร์พยักหน้าเห็นด้วย

“ดีเหมือนกัน” เขาหันไปทางนายสถานีผู้เอื้อเฟื้อ

“แฉนี้มีร้านกาแฟไหมครับคุณ?”

“มีครับ อยู่หลังสถานี เดินไปนิดเดียวก็ถึง” เขาตอบ

“ถ้ามีใครมารับเราละก็ ช่วยบอกด้วยก็แล้วกันนะครับว่าเราอยู่ที่ร้านกาแฟ” เชียร์สั่งเสีย แล้วสองหนุ่มก็พากันเดินทะลุออกทางหลังสถานีตรงไปยังร้านอาหารและเครื่องดื่มร้านแรกที่เห็น

“อืมม! เมืองนี้ก็คนน้อยเหมือนกันแะ เชียร์ ขนาดยังไม่มีการระบาด” มรุตปรารภ

“ก็มันติดกับดอนโขมดแฉนี้เอง อ้าวว่าคนคงพลอยอพยพหนีไ้ไรร้าย

นั่นไปหลายครอบครัวเหมือนกัน”

มรุตสายหน้า

“อ้าวไม่ชอบเลยแสะ ไอ้โรคกระต่ายตื่นตูมแบบนี้ ยังไม่ทันไรเลยตื่นกันไปได้”

“ปู่โธเอ๊ย! ก็ชาวบ้านพวกนั้นมันมีการศึกษาที่โหน่งละ ลืออย่าเที่ยวเอาใครๆ มาเปรียบกับตัวเองซีเว้ย”

ทั้งสองเดินเข้าไปในร้าน มีลูกค้านั่งอยู่ก่อนแล้วคนหนึ่งทีโตะในสุด เขาเป็นชายหนุ่มอายุระหว่างยี่สิบถึงยี่สิบห้า หน้าตาคงจะหล่อเหลาเอาการ ถ้าหากจะไม่ปล่อยผมเผ้าหนวดเครายาวรุงรัง และเสื้อแสงคำมอมสกปรกขาดรุ่งริ่งอย่างนั้น ที่ตรงหน้าเขามีแก้วเปล่าๆ ใบหนึ่ง รู้ได้ชัดๆ ว่าเป็นแก้วเหล้า สังเกตจากสีหน้าและดวงตาแดงก่ำของชายหนุ่มที่นั่งกุมแก้วนั้นอยู่

นิ้วของเชียรสะกิดแขนสหายหนุ่ม เมื่อเห็นทำท่าจะเดินไปนั่งโตะติดกันนั้น

“เฮ้ย! นั่งห่างๆ ไว้หน่อยเว้ย สารรูปของมันไม่น่าไว้ใจ”

มรุตยิ้ม เขาถลงนั่งโตะที่ห่างจากโตะนั้นสองโตะ

“บ้าหรือเมวอะ เชียร?”

“อ้าวว่าทั้งสองอย่างแสะ” เชียรตอบ โบกมือเรียกเจ้าของร้านซึ่งเป็นหญิงกลางคน

“ป้าๆ ไอ้เลี้ยงสองแก้ว”

นางหยิบแก้วสองใบ ทูบน้ำแข็งใส่ แล้วก็ชงกาแฟดำร้อนใส่ลงไป ยกมาตั้งให้ ทำท่าจะหันไป มรุตจึงเรียกไว้

“เดี๋ยวจี๊ป้า อย่าเพิ่งไป อยากรถามอะไรหน่อย”

หญิงเจ้าของร้านหันมา โบกหน้าของแก้มิ้มๆ เซาๆ เข้ากับบรรยากาศของหมู่บ้านนี้อย่างยิ่ง

“จะถามอะไรรึคุณ”

“ผมอยากรู้ว่าแถวนี้มีใครเขาจะให้เช่ารถมั้งไหม?”

เชียรขยับแว่นมองหน้าเพื่อน

“เฮ้ย! ก็ไหนว่าจะรอให้เขามารับไงล่ะ?”

“อ้อถามเพื่อไฉนนะ เพื่อทางโน้นไม่มารับจริงๆ เราก็ควรจะหาทางไปเอง
รู้ว่าลือลือจะกลับบ้าน” มรุตเล็กคิ้ว

“ไอ้บ้า! บากหน้ามาตั้งแค่นี้แล้ว ใครจะยอมกลับเว้ย”

“ก็นั่นนะซี” มรุตหันไปทางหญิงเจ้าของร้าน

“ว่าไงสะป้า อยากรู้ว่าแถวนี้มีใครมีรถให้เช่ามั้ง?”

“มันก็แล้วแต่ว่าคุณจะเช่าไปไหน?” นางตอบ

“เราจะไปดอนโฆมด”

“ดอนโฆมด?” ดวงตาของหญิงกลางคนเบิกกว้าง สายตาคู่นั้นมองจับ
อยู่ที่ชายหนุ่มผู้ถาม แล้วก็มองเลยไปยังคนที่นั่งกุมแก้วเปล่าอยู่ที่โต๊ะมุมสุด
โน้น

“คุณจะไปดอนโฆมดอะ?”

“ทำไมล่ะป้า เอ! ป้าทำให้เราตกใจแล้วซี” เขียรพูดแกมหัวเราะ

“คุณจะไปทำไมที่ดอนโฆมดนั่นนะ”

“เราจะไปช่วยเขาปราบโรคระบาดสัตว์ไงล่ะ ป้าไม่ได้ยินเรื่องโรคระบาด
สัตว์อะ?”

แต่หญิงกลางคนไม่แสดงว่าได้ยินถ้อยคำที่เขียรพูด แกมมองไปที่ชาย
หนุ่มซึ่งนั่งตาแดงก้ำอยู่ที่โต๊ะทางมุมโน้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ปองปากก้มลง
กระซิบว่า

“จะบอกให้พ่อหลานชาย อย่าไปเลยดอนโฆมดนะ ไม่ดีหรอก”

มรุตยิ้ม

“ก็เพราะรู้ว่ามันไม่ดีนะซีป้า เราถึงจะไป อยากจะช่วยทำให้มันดีขึ้น
นะซี”

“ไม่มีทาง ไม่มีทาง” นางโบกไม้โบกมือ พักหน้าไปที่ชายหนุ่มครึ่งบ้า
ครึ่งเมาที่นั่งซิม ตาแดงเป็นเลือดมองเหม่อเลือนลอยอยู่ที่โต๊ะโน้น พลางว่า

“ขึ้นไป คุณสองคนก็จะกลายเป็นไอ้ม้วนอีกคนหนึ่ง”

“ทำไมล่ะป้า นายคนนั้นเขาเป็นอะไร?” สายตาทั้งคู่มองจับอยู่ที่ชาย

หนุ่มผู้ถูกเรียก ‘ไอ้ม้วน’ อย่างทิ้ง

“มันเป็นบ้านะซี คุณก็”

“ทำไมถึงเป็นบ้า?”

“ก็เพราะมันไปดอนโฆมดนะซี”

“เขาไปทำไมที่นั่น?”

“มันไปตามแฟน” นางบอก ทำหน้าตาหวาดเสียวยิ่งนัก

“อ้อ! แล้วยังไง?”

หญิงเจ้าของร้านลงนั่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่งใกล้ๆ สองหนุ่มชาวกรุง สายต่ายังจับอยู่ที่หน้า ‘ไอ้ม้วน’ อย่างสมเพชเวทนา แต่ตัว ‘ไอ้ม้วน’ เองหาได้รู้สึกตัวไม่ว่าเรื่องราวของเขากำลังถูกนำมาขยายให้หนุ่มแปลกหน้าทั้งสองคนฟังอย่างสิ้นไส้สิ้นฟุง

“ไอ้ม้วนมันเป็นหลานชายฉันเองแหละคุณ มันมีแฟนสวย นังกุหลาบ นะเป็นดาราประจำหมู่บ้านภูตคามนี่เชียวนา มันสองคนรักกันมาก จนได้เสียกันแล้ว ไอ้ม้วนก็มาบอกพ่อแม่มันไปสู้ขอ แต่ยังไม่ทันได้ตบแต่งกัน นังหลาบมันอาศัยรถเขาไปที่ยวดอนโฆมด แล้วเลยหายตัวไปไม่กลับบ้าน ไอ้ม้วนก็ออกตาม มันบอกพ่อแม่มันว่า มันจะตามจนพบ ไม่งั้นมันก็จะไม่กลับมาให้ใครเห็นหน้าอีก...”

“แล้วเขาตามพบไหม?” สองเสียงถามขึ้นพร้อมกัน

“พบซีคุณ ไม่งั้นไอ้ม้วนจะมานั่งป้ออยู่ที่นี้ได้ยังไง” หญิงเจ้าของร้านพยักพเอิดให้ดู ‘ไอ้ม้วน’ ที่นั่งที่มื่อเหมือนรูปหุ่นปราศจากชีวิตอีกครั้ง

“ก็แล้วทำไมเขาเป็นยังงั้นล่ะป้า?”

“นั่นแหละ ดอนโฆมดทำมันละ ป้าขอเตือนอีกครั้ง อย่าไปดอนโฆมดเลยคุณเอ๊ย”

สองหนุ่มชาวกรุงหันมามองสบตากัน อดหัวเราะไม่ได้

“อย่าไปเลย ดอนโขมด มันโหดเหี้ยม...” มรุตร้องเป็นเพลงเบาๆ
ใช้ทำนองเพลงเดียวกับ ‘อย่าไปเลยบางกอก’

ข้อศอกของเขียร์ยื่นมากระทุ้งสี่ข้างสหายหนุ่มค่อนข้างแรง

“เฮ้ย! หมอนั้นมันได้ยีนนายเอ๋ยถึงดอนโขมดเข้าแล้ว”

มรุตมองตามสายตาของเพื่อนไปทางโตะที่ ‘ไอ้ม้วน’ นั่งอยู่ จริงดังคำ
ของเขียร์ ดวงตาแดงก่ำคู่นั้นกำลังแปรมาจับอยู่ที่หน้าเขา มรุตเบนสายตาหลบ
อยู่ดีๆ ใครจะอยากมีเรื่องกับนักเลงเจ้าถิ่น ยิ่งเป็นนักเลงที่มีทีท่าไม่ค่อยจะ
เต็มบาทคนนี้ได้ด้วย

แต่ถึงมรุตจะหลบตาไม่ยอมเอาเรื่อง แต่ก็ดูเหมือนฝ่ายไอ้ม้วนจะยัง
อยากเอาเรื่องกับเขาอยู่ เสียงเลื่อนเก้าอี้ดังพรีด และร่างสูงโย่งของไอ้ม้วนก็
ลุกพรวดขึ้นยืน มรุตหันไปมองอีกครั้ง ประสาททุกส่วนเริ่มเกร็งตามสัญชาตญาณ
การป้องกันตัว

“เอาละซี รุต พระภูมิเจ้าที่อาละวาดละ” เขียร์กระซิบ น้ำเสียงยัง
บอกว่าขบขัน จะวิตกไปไยกับคนครึ่งน้ำครึ่งเมาที่สารรูปโกโรโกโสเหมือนกับ
อดข้าวมาตั้งเดือน อย่าว่าแต่สองต่อหนึ่งยังงี้เลย แค่อันต่อตัวก็ยังไม่ไหว!

หญิงเจ้าของร้านก็พอจะเดาเกิรยาอาการหลานชายของนางออก แกจึง
รีบส่งเสียงไปขัดตาทัพ

“เอาเหล่าอีกเระะ ไอ้ม้วน นั่งอยู่ตรงนั้นแหละ ข้าจะไปรินให้”

“ไม่เอาละ พอ” ไอ้ม้วนโบกมือตอบเสียงหัวนๆ ดวงตาแดงก่ำยังจ้อง
หน้าชายแปลกหน้าสองคนอย่างไม่กะพริบ

หญิงเจ้าของร้านเห็นท่าไม่ดีจึงว่า

“คุณสองคนนะรีบไปเสียดีกว่า ไอ้ม้วนมันคนบ้องๆ ดีไม่ดีจะมีเรื่องกัน

เปล่าๆ”

สองหนุ่มชาวกรุงหันมามองหน้ากันเอง

“มีเรื่องกับคนบ๊องๆ ยังดีกว่ามีเรื่องกับคนดีๆ หรือไง พรรคพวก” เขียร
เลิกคิ้ว

มรุตหัวเราะ

“จริง ถ้ามีเรื่องกับคนดีๆ ก็ไอ้เรานั้นแหละจะกลายเป็นคนบ๊องๆ ไป”

“นั่นซี” เขียรพยักพืดเห็นด้วย

ปรึกษากันได้เพียงนั้น ไอ้ม้วนก็อย่างสามชუმมาถึงโต๊ะที่ทั้งสองนั่ง เขา
ยื่นเท้าโต๊ะ ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ กลืนเหล้าโรงคลุ้งออกมาจากปาก

“เมื่อตะกั้คุณพูดกันถึงคอนโชมดไซม์?”

อืมม! ถ้อยทีวาทาก็ยังพอพูดกันรู้เรื่องนี้ สองหนุ่มมองสบตากันเป็น
เชิงปรึกษาอีกครั้ง

“ถูกแล้วน้องชาย เรากำลังจะไปที่นี่” เขียรตอบเรียบๆ

“นั่งก่อนซี โอเลี้ยงเอาไหม?” มรุตชวน

เขาลงนั่ง แต่สั่นหน้า

“ผมไม่กินหรอก โอเลี้ยง อยากรู้แต่ว่าคุณจะไปคอนโชมดทำไม?”

“เราจะไปทำงาน ได้ยินว่าน้องชายเคยไปที่นี่รี” มรุตย่อนถาม

เขาพยักหน้า ตาลอยลึกละเอียดประกายขึ้นแวบหนึ่ง

“ผมไปตามแฟนที่นั่น”

“งั้นรี เล่าเรื่องแฟนให้เราฟังมั่งซี” เขียรพูดอย่างกันเอง

“หล่อนตายแล้ว!” เขาตอบสั้นๆ ดวงตาแดงก่ำนั้นแวววาวด้วยน้ำใสๆ

“อ้าว!” สองเสียงอุทานขึ้นพร้อมกัน ใครจะคาดคิดว่าเรื่องของเขาจะ
ขึ้นต้นลงท้ายได้รวดเร็วถึงปานนั้น

“จริงๆ หลาบตายแล้วจริงๆ หล่อนนอนนิ่ง ไม่หายใจ ตัวเขียว สีขาว!”
เขาย้ำ น้ำตาไหลอาบหน้าลงมา แล้วเขาก็ยกมือขึ้นปิดหน้าสะอึกสะอื้นเหมือน
เด็ก ๆ

“เราเสียใจด้วยนะน้องชาย” มรุตพูดอ่อนโยน ยื่นมือไปตบเบาๆ ที่

ไหลซึ่งซ่อนอยู่ในเสื้อสกปรกตัวนั้น

“ว่าแต่น้องชายจะบอกเราได้ไหมว่าแฟนของเธอเป็นอะไรตาย?” เขียรเอ่ยขึ้น

“ก็ผีมันดูดเลือดคนนะซี ผีจริง ๆ นะคุณ มันดูดเลือดไหลไปจนหมดตัว กุหลาบตายเพราะมันแท้ ๆ ไอ้ผีเปรตตัวนั้น” เขาเล่าพลางร้องไห้พลาง

หญิงเจ้าของร้านตบหัวหลานชายของนางเบา ๆ

“อย่าคิดมากเลย ม้วนเฮีย ตัดใจคิดเสียว่าบุญของนังหลาบมันมีแค่นั้น วาสนาของมันจะไม่ได้อยู่กะเฮ็ง มันจึงซิงตายไปเสียก่อน...”

“แต่หลาบมันไม่ได้ตายเองนี่น้ำ ไอ้ผีเปรตตัวนั้นทำให้มันตาย” ไอ้ม้วนเอียง

“ผีเปรตตัวไหน?” สองหนุ่มชาวกรุงถามขึ้นพร้อมกัน

“ผมก็ไม่เคยเห็น แต่รู้ว่ามันดูดเลือดหลาบจนตาย หลาบบอกผมก่อนตาย” เขาเล่าแล้วก็ยกมือปิดหน้าสะอึกสะอื้นอีก

หญิงผู้เป็นน้ำหันมาทางลูกค้าของนางอีกครั้ง พลอยทำตาแดง ๆ ไปด้วย

“น่าสงสารมันออกคุณ ไอ้ม้วนมันเซซังกลับบ้านมือเปล่า ทางโน้นเขาไม่ให้ไอ้ม้วนรับศพนังหลาบมา เขาไม่ยอมรับรู้ว่าไอ้ม้วนมันเป็นผี มันไม่มีไบทะเขียนไปแจ้งกับเขา นี่ ทางโน้นเขาก็เลยจัดการเผาศพนังหลาบเสียเอง”

“ทางโน้นนะ ใครนะป่า?” มรุตถาม

“ป่าก็ไม่รู้ ถามไอ้ม้วนก็ไม่ได้เรื่อง มันไม่รู้จักชื่อเขา เขาเป็นใครอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ไม่รู้ทั้งนั้น ก็มันเอาแต่กินเหล้าหัวราน้ำยังงี้ จะพูดอะไรกันรู้เรื่อง” หญิงเจ้าของร้านถอนใจ

เขียรหันมาทางเพื่อน

“ลือว่าไง รูด?”

“อ้าวคิดว่าอาจะมีอะไรแอบแฝงอยู่ในการตายของแม่กุหลาบคนนี่ ทางโน้นถึงแย่งศพไว้ ไม่ให้ญาติทางนี้รับมาจัดการ”

“อ้าวก็ว่างั้นเหมือนกัน” เขียรพึมพำ หมุนแก้วโอเลี้ยงซึ่งบัดนี้น้ำแข็งละลายใสเจิ่งไปมา

“เออเนี่ย! เขียร ลือกคิดว่าเรื่องแม่กุหลาบถูกดูดเลือดนี้จะมีอะไรเกี่ยวข้องกับเรื่องไอ้เจ้าลิงประหลาดตัวที่วานั้นหรือเปล่า” มรุตถามขึ้นอีก

“ไม่รู้แฮะ เออ! แต่ไอ้ที่สัตว์เลี้ยงตายๆ กันนั้นก็เพราะถูกดูดเลือดเหมือนกันนี่ มันอาจจะเกี่ยวกับก็ได้”

“ก็แปลว่ามีคนตายเพราะไอ้ลิงผีตัวนี้สองคนแล้วอย่างน้อยๆ”

“อืมม! อย่าเพิ่งแน่ใจนัก มันอาจจะไม่เกี่ยวอะไรกันเลยทีเดียว” เขียรขมวดคิ้วนิดๆ หันไปทางหญิงเจ้าของร้าน

“ว่าแต่เรื่องแม่กุหลาบนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ป้า?”

“ก็เร็วๆ นี้เอง ก่อนหน้าที่เขาถือกันว่ามิไอ้ตัวลิงทโมนไปเที่ยวดูดเลือดสัตว์เลี้ยงของชาวบ้านไม่เท่าไร” นางพูดพลางถอนใจ “กรรมของนังหลาบมัน ใครๆ เขาโดนแค่หมูเห็ดเป็ดไก่ แต่ตัวมันเป็นคนแท้ๆ กลับโดนเข้าเอง”

มรุตหันไปทางไอ้ม้วน เห็นเขาเงยหน้าขึ้นจากฝ่ามือ ดวงตาแดงซำเหม่อลอยไปข้างหน้า จึงเอ่ยขึ้นเบาๆ

“นี่น้องชาย ฉันขอลามอะไรอีกนิดเถอะนะ แม่กุหลาบของน้องชายนะไม่ได้เล่าให้ฟังมั่งเลยรี ว่าผีที่ดูดเลือดหล่อนนะรูปร่างหน้าตาเป็นยังไง?”

เขาลั่นหน้า

“หลาบก็ไม่เคยเห็นเหมือนกัน มันดูดเลือดหลาบเวลาตอนนอนหลับ ตื่นขึ้นมาก็เพลีย หหมดแรงลงทุกวัน จะหนีกลับบ้านก็ไม่ไหว แต่วันหนึ่งหลาบก็หนีออกมาจากบ้านนั้น พอมาถึงตลาดก็หมดแรง เกือบจะสิ้นใจ ผมเที่ยวตามหาอยู่หลายวัน โชคยังดี ผมเห็นคนมุงดูอะไรอยู่หน้าตลาด ผมแหวกคนเข้าไป ถึงได้เห็นหน้าหลาบ แต่...ผมจำเกือบไม่ได้ว่าเป็นหลาบ หล่อนตัวเขียว เติงวี่ ไม่มีเลือดเลย...” เขายกมือปิดหน้าอีก สะอึกสะอื้น

หญิงเจ้าของร้านหันมาพยักหน้า

“เป็นยังงี้ทุกทีแหละคุณ ใครถามถึงนังหลาบไม่ได้ ร้องให้สะอึกสะอื้นทุกที เวทนามันเถอะคุณ อย่าซักไซ้มันอีกเลย อยากให้มันลืมๆ เสีย จะได้กลับเป็นผู้เป็นคนกับเขามั่ง”

สองคนหันมาสบตากัน เขียรพยักหน้า ควักกระเป๋ายาจ่ายเงินค่าเครื่องดื่ม

แล้วก็ลุกขึ้นยืน

“เราไปก่อนละนะป้า ไปละนะน้องชาย”

ทั้งสองคนออกมาจากร้านแล้ว มรุตเหลือใจไปมองไอ้มัน ผู้นั่งซึมน้ำตาไหลอาบหน้าอีกครั้ง

“เสียดายจริง อ้าวอยากจะรู้ว่าบ้านที่แม่กุหลาบหนีออกมาเป็นบ้านใครอยู่ที่ไหน แต่ไม่กล้าถาม สงสารหมอนั้นเต็มที”

“ฮืมม! อ้าวก็เหมือนกัน” เขียรพยักหน้า “มันเล่าไปร้องไห้ไป ใครจะไปกล้าซัก แต่ถึงซักไป อ้าวว่ามันก็คงไม่รู้หรือกว่าบ้านใคร ไม่งั้นมันคงไปเอาเรื่องแล้วละ จริงไหม?”

“นั่นซี อยากรู้จริงว่าแม่กุหลาบถูกดูดเลือดที่ไหน ถ้ามีรูปถ่ายตรงที่ถูกดูดเลือดไว้ อาจจะพอสันนิษฐานได้ว่าหล่อนถูกไอ้สัตว์ประหลาดตัวเดียวกันนั้นดูดเลือดเอาหรือเปล่า” มรุตปรารภขึ้น

“ถ้าเป็นตัวเดียวกัน มันก็ต้องดูดตรงพุง คงไม่ทันมีใครคิดจะถ่ายรูปตรงพุงของผู้หญิงที่ตายไว้หรอกนะ”

มรุตทำหน้าที่ใช้ความคิด ครั้นแล้วเขาก็เหนียวแขนเพื่อนไว้

“คอยเดี๋ยวนะ เขียร อ้าวจะลองไปขอรูปแม่กุหลาบจากป้าแกดู เผื่อแถมหาให้ได้”

เขียรหัวเราะอย่างเห็นจัน

“ถึงจะได้รูปแม่กุหลาบมาจริงๆ มันก็คงได้เห็นแต่หน้าหรอกนะ คงไม่มีผู้หญิงคนไหนถ่ายรูปพุงของตัวเองไว้ดูเล่นหรอก”

“เปล่า อ้าวไม่ได้จะดูพุง อ้าวอยากได้รูปยายกุหลาบไว้ เผื่อจะมีช่องทางสืบให้รู้ได้ว่าการตายของหล่อนเกี่ยวข้องกับไอ้เจ้าลิงประหลาดที่ได้รับรายงานมานี้หรือเปล่า?”

เขียรพยักหน้า

“จริง ความคิดดีแฮะ อ้าวเห็นด้วย”

ทั้งสองคนจึงเดินย้อนกลับไปที่บ้านอีก มรุตเข้าไปหาหญิงเจ้าของร้านพูดเบาๆ พอได้ยินกันสองคน

“ป้าพอจะหารูปของแม่กุหลาบให้ผมสักรูปได้ไหม? เอารูปที่เห็นหน้าชัดๆ หน่อยยิ่งดี ผมจะลองไปสืบลูทางโน้นซิว่าเรื่องราวมันไปยังไงมาอย่างไร”

“อ้อ! รูปนั่งหลาบนะเรอะ โอ๊ย! หาง่าย ก็มันเคยประกวดเทพีนี่คุณ” นางคว้าแขนชายหนุ่มมาที่หน้าร้าน ซี่ไปยังหัวมุมถนนไม่ไกลนัก

“โน่น ไปที่ร้านถ่ายรูปโน้นแน่ะ จะมีรูปนั่งหลาบขายเป็นแผงๆ เลย คุณจะทำไหนก็มีทั้งนั้น ชุดอบน้ำอาบทำสารพัดละ”

“ขอบใจนะป้า เราสืบลได้ความยังไงก็จะมาส่งข่าว” มรุตล่ำลา แล้วก็คว้าแขนเพื่อนเดินออกจากร้าน มุ่งตรงไปยังร้านถ่ายรูปที่หญิงสูงอายุชี้ให้

แต่ยังไม่ทันจะเดินไปถึงร้านถ่ายรูป รถจี๊ปสี่เขี้ยวใบไม้คันหนึ่งก็แล่นมาจอดเทียบใกล้ๆ คนขับรถเป็นชายหนุ่มหน้าเสี้ยว นัยน์ตาค่อนข้างโปนยื่นหน้ามาถาม

“คุณใช้ใหม่ครับที่จะไปดอนโขมด?”

“ใช่แล้วน้องชาย ทำไมมาซำนักล่ะ?” เขียวรอดต่อว่าไม่ได้

“รถตายครับ” เขาตอบหน้าตาเฉย

มรุตเหลือบดูรถจี๊ปใบไม้คันนั้นแล้วก็รู้สึกหายใจไม่ค่อยทั่วท้อง ฟ้าก็มีดลลงทุกทีแล้ว นี่ถ้าเจ้าจี๊ปคันนี้เกิดตายขึ้นมาอีกเที่ยวหนึ่งระหว่างที่กำลังแล่นอยู่กลางป่าจะว่ายังไง เห็นทำจะไปได้ไปนั่งทำการสืบสวนอยู่ในห้องเสื้อแทนที่จะได้ไปถึงดอนโขมดเป็นแน่!

เธียรไม่สนใจกับลักษณะอันบุโรทั้งของรถจี๊ปคันนั้นเท่ากับภาพของแม่กุหลาบสาวเคราะห์ร้ายผู้ซึ่งการตายของหล่อนยังเป็นความลับอันดำมืดอยู่ เขาก้าวขึ้นบนรถจี๊ปก่อน ก้าวข้ามเข้าไปนั่งทางตอนหลัง ส่วนมรุตก้าวขึ้นนั่งข้างหน้าคู่กับคนขับ

เจ้านั้นเหวี่ยงกระเป๋าเดินทางสองใบโครมเข้ามาในรถแล้วก็กระซากเกียร์ดังแกรก นำรถเฟ่นโครมครามออกจากที่ มรุตเหลือบมองหน้าเสี้ยวของเจ้าคนขับอย่างไม่สู้ไฉฉฉ

‘เออ! หน้าตาไอ้หมอนี้มันสมกับที่ถูกส่งมาจากดอนโขมดแท้ๆ เชียวแฮะ’

“เฮ้ย! เบาเครื่องหน่อยน้องชาย อ้อจะขอแวะร้านถ่ายรูปหน่อย” เสียงเธียรดังมาจากตอนหลัง

มรุตเหลือวไปมองที่ร้านถ่ายรูป มีภาพถ่ายไซ่วไว้หน้าร้านหลายภาพ แต่ภาพที่เด่นที่สุด ขยายใหญ่ไม่ต่ำกว่าสี่สิบสี่นิ้ว คือภาพถ่ายครึ่งตัวของสาวน้อยร่างอวบอัดในชุดอาบน้ำ บนศีรษะสวมมงกุฎวาววาว ภาพนั้นถ่ายกระจ่างมาก แม้กระทั่งรอยลักยิ้มมุมที่แก้มซ้ายของหญิงสาวก็สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

มรุตหลุดปากออกไปว่า

“นั่นละมั้ง แม่กุหลาบของนายม้วน”

คำอุทานนั้นทำให้เท้าของนายหนุ่มคนขับซึ่งเมื่อแรกถอนจากคันเร่งมาเหยียบเบรคเพื่อชะลอรถกลับเปลี่ยนไปเหยียบคันเร่งใหม่ คราวนี้เหยียบจนมิด รถพุ่งตัวโครมครามไปข้างหน้า เลยร้านถ่ายรูปไปเสียแล้ว!

“เฮ้! เบาไว้ย เบาหน่อย” เธียรร้องเออะเอะ แต่หมอนั้นก็หาเบาเครื่องลงไม่

“บ๊ะ! ลี้อูเหตุกริ่งเว้ย บอกให้เบาลี้อไม่ได้ยินอะ?” มรุตชักเคียดดาลที่หมอนั้นขับรถเรื่อยทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ไม่แยแสว่าใครจะว่าอย่างไร

กว่ามันจะยอมรู้เรื่องและเบารถก็ปรากฏวารถแล่นเลยร้านถ่ายรูปไปไกลลิบ เขียรก้มดูนาฬิกาข้อมือ เป็นเวลาสิบแปดนาฬิกาเศษแล้ว ดวงอาทิตย์ตกกลับไปเบื้องหลังเขาแล้วเป็นครู่ใหญ่ บรรยากาศมืดครึ้มลงแล้ว เขาจึงว่า

“เฮ้ย! อยากรถเลย เดี่ยวจะเสียเวลามากไป เลยไปแล้วก็แล้วกัน เรารีบไปให้ถึงที่พักก่อนดีกว่า”

เจ้าคนขับเกิดหิวขึ้นมาหงุดหงิด พอได้ยินแค่ประโยคแรก มันก็รีบถอนเท้าจากเบรก กระชากเกียร์พรีดนำรถเฟ่นต่อไปทันที

มรุตหันไปมองสบตากับสหายหนุ่มของเขา เขียรหัวตาตอบเป็นเชิงรู้ทันกัน เป็นอันว่าเจ้าหนุ่มคนขับรถคนนี้ได้แสดงพิรุทธะไรบางอย่างเกี่ยวกับแม่กุหลาบ ที่แรกมันจึงแก้งทำหูตึง ไม่ยอมจอดรถเสียเฉยๆ เพราะได้ยินคำปรารภของมรุต

รถแล่นโครมครามต่อไปตามทางดินสีแดงคล้ำเป็นหลุมเป็นบ่อ แต่มองดูแห่งแล้งเหมือนไม่เคยมีฝนตกมานานนับเดือน อากาศเย็นเยือกกลงโดยเร็วหลังจากที่พระอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว บ้านเรือนที่มีอยู่เพียงไม่กี่หลังคาเรือนเริ่มห่างตาเข้าทุกที จนในที่สุด สองข้างทางก็เหลือแต่ภาพละเมาะไม้สลักกับทุ่งนาโล่งๆ

“นี่น้องชาย ทางจากภูตคามไปดอนโจอมคินกินเวลาซักเท่าไรนะ?” มรุตเอ่ยขึ้น

“เหยียบๆ หน่อยก็ไม่ถึงสามชั่วโมง แต่ถ้าขับกินลม ครึ่งวันก็ยังไม่ถึง” มันตอบหัวนๆ

“งั้นก็เหยียบๆ เข้าหน่อยเป็นไร นี่มันจะทุ้มแล้วนะ”

“นี่ก็เหยียบสุดฝีตีนแล้วนาย ไร่รถห่อ...นี่มันแล่นอย่างเร็วได้แค่นี้แหละ” หมอนั้นตอบหัวนๆ ตามเดิม

มืดสนิทลงแล้ว รถก็ยังแล่นโครมครามต่อไป แสงไฟหน้ารถส่องเป็นลำไปข้างหน้า ภูมิภาพข้างทางเริ่มแปรเปลี่ยนจากท้องนาสลักละเมาะไม้เป็น